Zbornik sudske prakse

MIŠLJENJE NEZAVISNOG ODVJETNIKA
YVESA BOTA
od 23. veljače 2016.[1]

Predmet C-117/15

Reha Training Gesellschaft für Sport- und Unfallrehabilitation mbH
protiv
Gesellschaft für musikalische Aufführungs- und mechanische Vervielfältigungsrechte eV (GEMA)

(zahtjev za prethodnu odluku koji je uputio Landgericht Köln (Regionalni sud u Kölnu, Njemačka))

„Zahtjev za prethodnu odluku – Autorsko i srodno pravo u informacijskom društvu – Područje primjene Direktive 2001/29/EZ i Direktive 2006/115/EZ – Tumačenje pojma ‚priopćavanja javnosti' – Emitiranje televizijskih sadržaja u prostorijama centra za rehabilitaciju"

1. Svojim prethodnim pitanjima Landgericht Köln (Regionalni sud u Kölnu) pita predstavlja li slučaj poput onog u glavnom postupku, u kojemu voditelj centra za rehabilitaciju postavlja u poslovnim prostorijama centra televizijske uređaje na koje šalje signal, čime omogućuje prikazivanje televizijskog sadržaja svojim pacijentima, „priopćavanje javnosti" u smislu članka 3. stavka 1. Direktive 2001/29/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 22. svibnja 2001. o usklađivanju određenih aspekata autorskog i srodnih prava u informacijskom društvu[2], i članka 8. stavka 2. Direktive 2006/115/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 12. prosinca 2006. o pravu iznajmljivanja i pravu posudbe te o određenim pravima srodnima autorskom pravu području intelektualnog vlasništva[3], i treba li pojam „priopćavanja javnosti", kako je uređen tim odredbama, ujednačeno tumačiti.

2. Ta su pitanja upućena Sudu u okviru postupka između Reha Training Gesellschaft für Sport- und Unfallrehabilitation mbH (u daljnjem tekstu: Reha Training), koji upravlja centrom za rehabilitaciju, i Gesellschaft für musikalische Aufführungs- und mechanische Vervielfältigungsrechte (u daljnjem tekstu: GEMA), koji u Njemačkoj kolektivno upravlja autorskim pravima s područja glazbe u slučaju odbijanja plaćanja naknada za autorska i srodna prava, za korištenje zaštićenih djela u prostorijama Reha Training.

3. Od Suda je već u više navrata zatraženo tumačenje pojma „priopćavanja javnosti", pojma kojemu je dano široko tumačenje. U tom je pogledu Sud razvio četiri kriterija ocjene, i to postojanje „radnje priopćavanja" u odnosu na koju je uloga korisnika nezaobilazna, da se zaštićeno djelo priopćuje „javnosti", da je ta javnost „nova" i da priopćavanje ima „lukrativni" karakter.

4. Ovaj predmet omogućuje Sudu da ponovi i pojasni svoju sudsku praksu u tom području.

5. U ovom mišljenju objasnit ću, najprije, razloge zbog kojih smatram da se pojam „priopćavanja javnosti" mora definirati na temelju istih kriterija, bilo za potrebe članka 3. stavka 1. Direktive 2001/29 bilo članka 8. stavka 2. Direktive 2006/115.

1 — Izvorni jezik: francuski

2 — SL L 167, str. 10. (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 17., svezak 1., str. 119.)

3 — SL L 376, str. 28. (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 17., svezak 1., str. 218.)

6. Zatim ću navesti zašto se, u slučaju poput onog u glavnom postupku, članak 3. stavak 1. Direktive 2001/29 i članak 8. stavak 2. Direktive 2006/115 mogu oba primijeniti.

7. Izložit ću, naposljetku, razloge zbog kojih smatram da članak 3. stavak 1. Direktive 2001/29 i članak 8. stavak 2. Direktive 2006/115 treba tumačiti na način da u slučaju poput onog u glavnom postupku, u kojemu voditelj centra za rehabilitaciju postavlja u poslovnim prostorijama centra televizijske uređaje na koje šalje signal, čime omogućuje prikazivanje televizijskih programa svojim pacijentima, predstavlja „priopćavanje javnosti".

I – Pravni okvir

A – *Pravo Unije*

1. Direktiva 2001/29

8. Uvodne izjave 9., 20. i 23. Direktive 2001/29 glase kako slijedi:

„(9) Svako usklađivanje autorskog prava i srodnih prava mora se temeljiti na visokoj razini zaštite, budući da su takva prava ključna za intelektualno stvaralaštvo. Njihova zaštita pomaže u održavanju i razvoju kreativnosti u interesu autora, umjetnika izvođača, producenata, potrošača, kulture, industrije i javnosti u cjelini. Intelektualno vlasništvo je stoga priznato kao sastavni dio vlasništva.

[...]

(20) Ova Direktiva se temelji na načelima i pravilima već utvrđenima Direktivama koje su trenutačno na snazi u tom području, a posebno [Direktivom Vijeća 92/100/EEZ od 19. studenoga 1992. o pravu iznajmljivanja i pravu posudbe i određenim pravima srodnim autorskom pravu u području intelektualnog vlasništva[4], kako je izmijenjena Direktivom Vijeća 93/98/EEZ od 29. listopada 1993.][5].,te razvija ta načela i pravila i stavlja ih u kontekst informacijskog društva. Odredbe ove Direktive ne dovode u pitanje odredbe tih direktiva, osim ako je ovom Direktivom drukčije određeno.

[...]

(23) Ovom Direktivom trebalo bi se dodatno uskladiti pravo autora na priopćavanje javnosti. To bi se pravo trebalo tumačiti u širem smislu tako kao da ono obuhvaća svako priopćavanje javnosti koja nije prisutna na mjestu na kojem se priopćavanje obavlja. To pravo trebalo bi obuhvaćati svaki takav prijenos ili reemitiranje djela za javnost putem žice ili bežičnim putem, uključujući radiodifuzijsko emitiranje. To pravo ne bi trebalo obuhvaćati nikakve druge radnje."

9. Članak 3. stavak 1. navedene direktive propisuje:

„Države članice moraju predvidjeti autorima isključivo pravo davanja ovlaštenja ili zabrane za svako priopćavanje njihovih djela javnosti, žicom ili bežičnim putem, uključujući stavljanje njihovih djela na raspolaganje javnosti tako da im pripadnici javnosti mogu pristupiti s mjesta i u vrijeme koje sami odaberu."

4 — SL L 346, str. 61.

5 — SL L 290, str. 9., u daljnjem tekstu: Direktiva 92/100

10. Članak 12. stavak 2. navedene direktive glasi:

„Zaštita prava srodnih autorskom pravu prema ovoj Direktivi ostavlja netaknutom i ni na koji način ne utječe na zaštitu autorskog prava.”

2. Direktiva 2006/115

11. Uvodna izjava 3. Direktive 2006/115 glasi:

„Sukladno tome, može se smatrati da je odgovarajuća zaštita autorskih djela i predmeta srodnih prava pravom iznajmljivanja i pravom posudbe, kao i zaštita predmeta srodnih prava pravom fiksiranja, pravom distribucije, pravom radiodifuzijskog emitiranja i pravom priopćavanja javnosti, od temeljnog značaja za gospodarski i kulturni razvoj Zajednice.”

12. Članak 8. stavak 2. Direktive određuje:

„Države članice moraju predvidjeti pravo kojim će se osigurati plaćanje jedinstvene primjerene naknade od strane korisnika, ako se fonogram, izdan u komercijalne svrhe ili umnoženi primjerak takva fonograma koristi za bežično radiodifuzijsko emitiranje ili za bilo kakvo priopćavanje javnosti, te raspodjelu takve naknade između odnosnih umjetnika izvođača i proizvođača fonograma. Države članice mogu, u slučaju nepostojanja sporazuma između umjetnika izvođača i proizvođača fonograma, utvrditi uvjete u vezi s raspodjelom takve naknade.”

13. Direktiva 2006/115 kodificirala je i stavila izvan snage Direktivu 92/100 o pravu iznajmljivanja i pravu posudbe. Članci 8. tih dviju direktiva su istovjetni.

B – *Njemačko pravo*

14. Članak 15. stavak 2. Zakona o autorskom pravu i srodnim pravima (Gesetz über Urheberrecht und verwandte Schutzrechte (Urheberrechtsgesetz), u daljnjem tekstu: UrhG) od 9. rujna 1965.[6] (BGBl. I, str. 1273.), u verziji koja je bila na snazi kada su se dogodile činjenice u glavnom postupku, glasi:

„Autor [...] ima isključivo pravo priopćavanja svojeg djela javnosti u nematerijalnom obliku (pravo priopćavanja javnosti). Pravo priopćavanja javnosti obuhvaća osobito:

1. pravo prikazivanja, izvođenja i ponovnog prikazivanja (članak 19.);

2. pravo stavljanja na raspolaganje javnosti (članak 19. a);

3. pravo radiodifuzijskog emitiranja (članak 20.);

4. pravo priopćavanja putem vizualnih i zvučnih medija (članak 21.);

5. pravo priopćavanja radiodifuzijskog emitiranja i njegova stavljanja na raspolaganje javnosti (članak 22.).”

6 — BGBl 1965 I, str. 1273.

15. Članak 15. stavak 3. tog zakona glasi kako slijedi:

„Priopćavanje je javno kad je namijenjeno većem broju članova javnosti. Javnost čine sve osobe koje nisu povezane osobnim odnosima s osobom koja ocjenjuje djelo ili s drugim osobama koje primaju djelo ili mu mogu pristupiti u nematerijalnom obliku.”

II – Činjenice glavnog postupka i prethodna pitanja

16. Centar za rehabilitaciju kojim upravlja Reha Training omogućuje osobama koje su žrtve nesreće da u njegovim prostorijama budu podvrgnute postoperativnom tretmanu kako bi im se omogućila rehabilitacija.

17. Ti prostori uključuju dvije čekaonice i prostoriju za vježbu, u kojima je Reha Training, u razdoblju od lipnja 2012. do lipnja 2013., putem tamo postavljenih televizijskih prijamnika prikazivao televizijski sadržaj. Taj su sadržaj dakle mogle gledati osobe koje su se nalazile u centru za rehabilitaciju kako bi dobile terapiju.

18. Reha Training nije nikada zatražio od GEMA-e odobrenje za emitiranje. GEMA smatra da takvo emitiranje predstavlja akt priopćavanja javnosti djela koja su uključena u registar kojim ona upravlja. Slijedom toga, GEMA je zatražila s osnove naknade štete, za razdoblje od lipnja 2012. do lipnja 2013., plaćanje iznosa koji su obračunati na temelju važećih tarifa.

19. Amtsgericht Köln (Kantonalni sud u Kölnu) prihvatio je tu tužbu. Reha Training je podnio žalbu protiv prvostupanjske presude Landgericht Köln (Regionalni sud u Kölnu).

20. Sud koji je uputio zahtjev za prethodnu odluku smatra, na temelju kriterija koji su razrađeni u sudskoj praksi Suda u okviru Direktive 2001/29, da je u glavnom postupku riječ o priopćavanju javnosti. Taj sud, osim toga, temelji svoje navode na premisi da se ti isti kriteriji primjenjuju za utvrđenje radi li se o „priopćavanju javnosti” u smislu članka 8. stavka 2. Direktive 2006/115. Navedeni sud, međutim, smatra da ne može donijeti takvu odluku zbog presude SCF (C-135/10, EU:C:2012:140).

21. Naime, u toj je presudi Sud naveo da se pacijenti stomatološke ordinacije ne smatraju „osobama općenito”. U konkretnom slučaju, budući da osobe koje nisu pacijenti Reha Traininga nemaju načelno pristup tretmanu koji on pruža, ti pacijenti ne predstavljaju „osobe općenito”, nego „privatnu skupinu”.

22. U navedenoj presudi Sud je također ocijenio da je broj pacijenata stomatološke ordinacije zanemariv odnosno beznačajan s obzirom na to da je kategorija koju čine osobe koje se istovremeno nalaze u toj ordinaciji općenito vrlo malena. Čini se da je kategorija osoba koju čine pacijenti Reha Training također ograničena.

23. Štoviše, u svojoj presudi SCF (C-135/10, EU:C:2012:140) Sud je presudio da redoviti pacijenti stomatološke ordinacije nisu raspoloženi slušati muziku u toj ordinaciji jer bi je slušali nasumično i neovisno o svojim željama. U ovom bi slučaju pacijenti Reha Traininga koji se nalaze u čekaonicama i prostoriji za vježbu također gledali i televizijske sadržaje neovisno o svojim željama i izboru.

24. U tim je okolnostima Landgericht Köln (Regionalni sud u Kölnu) odlučio prekinuti postupak i uputiti Sudu sljedeća prethodna pitanja:

1. Ocjenjuje li se pitanje postoji li priopćavanje javnosti u smislu članka 3. stavka 1. Direktive 2001/29 i/ili u smislu članka 8. stavka 2. Direktive 2006/115 uvijek prema istim kriterijima, naime da:

   — korisnik, potpuno svjestan posljedica svojeg ponašanja, djeluje kako bi trećim osobama omogućio pristup zaštićenom djelu koji one bez njegova djelovanja ne bi imale;

— ‚javnost' znači neodređen broj mogućih primatelja usluge i usto se mora sastojati od prilično velikog broja osoba, pri čemu neodređenost postoji ako je riječ o ‚osobama općenito', dakle ne o osobama koje pripadaju privatnoj skupini, a pod ‚prilično velikim brojem osoba' misli se na to da se mora prijeći određen minimalni prag i da prema tome premali ili posve neznatan broj uključenih osoba ne ispunjava taj kriterij. U tom kontekstu nije relevantan samo broj osoba koje imaju istodobno pristup istom djelu, već i broj osoba koje će naknadno imati pristup tom djelu;

— je riječ o novoj javnosti kojoj se priopćava djelo, dakle za javnost koju autor djela nije uzeo u obzir kad je odobrio njegovo korištenje priopćavanjem javnosti, osim ako se naknadno priopćavanje ne obavlja posebnim tehničkim postupkom koji se razlikuje od postupka izvornog priopćavanja; i

— nije nevažno služi li to korištenje stjecanju dobiti i da je usto javnost za to priopćavanje prijemčiva, tj. da se do nje ne „dopire" samo slučajno, pri čemu to nije nužna pretpostavka za priopćavanje javnosti?

2. Treba li pitanje postoji li priopćavanje javnosti, u slučajevima poput onoga u glavnom postupku, u kojima voditelj centra za rehabilitaciju u prostorijama tog centra postavi televizijske uređaje na koje šalje signal za prijenos i tako omogućuje prikazivanje televizijskih sadržaja, ocijeniti u skladu s pojmom „priopćavanja javnosti" iz članka 3. stavka 1. Direktive 2001/29 ili iz članka 8. stavka 2. Direktive 2006/115 ako se time što se televizijski sadržaj učini dostupnim javnosti utječe na autorska i srodna prava velikog broja uključenih osoba, osobito skladatelja, tekstopisaca i glazbenih nakladnika, ali i umjetnika izvođača, proizvođača fonograma i autora tekstova kao i njihovih nakladnika?

3. Je li u slučajevima, poput onoga u glavnom postupku, u kojima voditelj centra za rehabilitaciju u prostorijama tog centra postavi televizijske uređaje na koje šalje signal za prijenos i tako omogućuje prikazivanje televizijskih programa svojim pacijentima riječ o „priopćavanju javnosti" u skladu s člankom 3. stavkom 1. Direktive 2001/29 ili s člankom 8. stavkom 2. Direktive 2006/115?

4. U slučaju potvrdnog odgovora da u slučajevima poput onog u glavnom postupku u tom smislu postoji priopćavanje javnosti: ustraje li Sud na svojoj sudskoj praksi da u slučajevima priopćavanja zaštićenih fonograma u okviru radiodifuzijskog emitiranja pacijentima u stomatološkoj ordinaciji (vidjeti presudu SCE, C-135/10, EU:C:2012:140) ili sličnim ustanovama nije riječ o priopćavanju javnosti?

III – Analiza

A – *1. Jesu li istovjetni kriteriji za ocjenu pojma „priopćavanja javnosti" u smislu članka 3. stavka 1. Direktive 2001/29 i u smislu članka 8. stavka 2. Direktive 2006/115?*

25. Prvim dijelom prvog pitanja sud koji je uputio zahtjev u biti pita Sud treba li pojam „priopćavanja javnosti" iz članka 3. stavka 1. Direktive 2001/29 i članka 8. stavka 2. Direktive 2006/115 tumačiti na temelju istih kriterija ocjene.

26. U odnosu na ujednačeno tumačenje pojma „priopćavanja javnosti", Sud je već presudio da se, u odnosu na članak 3. stavak 1. Direktive 2001/29 i članak 8. stavak 2. Direktive 2006/115,taj pojam u njima koristi u različitim kontekstima i teži postizanju ciljeva koji su, doista slični, međutim djelomično različiti [7]. Naime, te dvije odredbe daju njihovim adresatima prava koja su različite naravi.

7 — Presuda SCE (C-135/10, EU:C:2012:140, t. 74.)

27. Tako članak 3. stavak 1. Direktive 2001/29 daje autorima pravo koje je preventivne naravi i koje im omogućuje da stanu između eventualnih korisnika njihova djela i priopćavanja javnosti koje bi ti korisnici mogli izvršiti, a kako bi to mogli zabraniti. U odnosu na njega, članak 8. stavak 2. Direktive 2006/115 daje umjetnicima izvođačima i proizvođačima fonograma pravo koje je kompenzatorne naravi i koje se ne može ostvariti prije nego što se fonogram, koji je izdan u komercijalne svrhe, ili umnoženi primjerak takva fonograma, koristi ili prije nego što je od strane korisnika već bio korišten radi priopćavanja javnosti [8].

28. Sud smatra da članak 8. stavak 2. Direktive 2006/115 pretpostavlja pojedinačnu ocjenu pojma „priopćavanja javnosti” [9]. Osim toga, pravo na koje se ta odredba odnosi je bitno ekonomske naravi [10].

29. Kako bi se utvrdilo poduzima li korisnik radnju priopćavanja javnosti, nacionalni sud mora izvršiti sveobuhvatnu ocjenu slučaja, imajući u vidu više međusobno dopunjujućih kriterija koji nisu samostalni ni nezavisni jedan od drugog. Ti kriteriji, čiji značaj može biti različit ovisno o različitim konkretnim slučajevima, moraju se primijeniti i pojedinačno i u svojem međudjelovanju [11].

30. Međutim, to što se pojam „priopćavanja javnosti” koristi u različitim kontekstima i teži različitim ciljevima, ovisno o tome navodi li se on u članku 3. stavku 1. Direktive 2001/20 ili u članku 8. stavku 2. Direktive 2006/115, ne predstavlja, prema mojem mišljenju, dovoljan razlog da bi opravdavao primjenu različitih kriterija ocjene.

31. Naime, kao što je Sud već naglasio, Direktiva 2001/29 temelji se na načelima i pravilima koja su već uređena važećim direktivama u području intelektualnog vlasništva, kao što je Direktiva 92/100 koja je kodificirana Direktivom 2006/115 [12].

32. Međutim, kako bi se ispunili zahtjevi jedinstvenosti i usklađenosti pravnog sustava Unije važno je da pojmovi koji se koriste u svim direktivama imaju isto značenje, osim ako zakonodavac Unije nije izrazio, u točno određenom kontekstu, različitu namjeru [13].

33. Sud je osim toga primijenio kriterije koje je razvio u svojoj sudskoj praksi u odnosu na tumačenje članka 3. stavka 1. Direktive 2001/29 i na tumačenje članka 8. stavka 2. Direktive 2006/115 [14].

34. Naposljetku, kao što je to osnovano navela GEMA, različita narav prava zaštićenih u okviru Direktive 2001/29 i Direktive 2006/115 ne može prikriti činjenicu da ta prava imaju isti povod, a to je priopćavanje javnosti zaštićenih djela [15].

35. Naše je stajalište da tumačenje pojma „priopćavanja javnosti” u smislu članka 3. stavka 1. Direktive 2001/29 i u smislu članka 8. stavka 2. Direktive 2006/115 treba provesti uvijek na temelju istih kriterija ocjene.

8 — Presuda SCE (C-135/10, EU:C:2012:140, t. 75.)

9 — Presuda SCE (C-135/10, EU:C:2012:140, t. 76.)

10 — Presuda SCE (C-135/10, EU:C:2012:140, t. 77.)

11 — Presuda SCE (C-135/10, EU:C:2012:140, t. 79.)

12 — Vidjeti osobito presudu Football Association Premier League i dr. (C-40-3/08 i C-429/08, EU:C:2011:631, t. 187. i navedenu sudsku praksu).

13 — Vidjeti osobito presudu Football Association Premier League i dr. (C-403/08 i C-429/08, EU:C:2011:631, t. 188.).

14 — Vidjeti presude SCF (C-135/10, EU:C:2012:140, t. 81. do 92.) i Phonographic Performance (Irska) (C-162/10, EU:C:2012:141, t. 31. do 38.).

15 — Vidjeti točku 19. očitovanja GEMA-e.

B – *Zajednička primjena članka 3. stavka 1. Direktive 2001/29 i članka 8. stavka 2. Direktive 2006/115*

36. Svojim drugim pitanjem sud koji je uputio zahtjev pita Sud treba li u ovom slučaju pojam „priopćavanja javnosti" ocijeniti s obzirom na članak 3. stavak 1. Direktive 2001/29 ili s obzirom na članak 8. stavak 2. Direktive 2006/115.

37. Kako smo to već ranije naveli, sustavi zaštite koji su svaki za sebe uspostavljeni Direktivom 2001/29 i Direktivom 2006/115 razlikuju se s obzirom na njihove ciljeve i njihove adresate.

38. Imajući navedeno u vidu, iz odluke kojom je upućen zahtjev proizlazi da je u ovom slučaju riječ ne samo o pravima autora, kako su zajamčena člankom 3. stavkom 1. Direktive 2001/29, već također i o pravima umjetnika izvođača i proizvođača fonograma, kako su zajamčena člankom 8. stavkom 2. Direktive 2006/115.

39. Sud je, štoviše, presudio da odredbe Direktive 2001/29 treba primijeniti tako da ne utječu na odredbe Direktive 92/100 (kodificirane Direktivom 2006/115), osim ako je Direktivom 2001/29 drukčije propisano [16].

40. Imajući u vidu navedeno, smatram da se i članak 3. stavak 1. Direktive 2001/29 kao i članak 8. stavak 2. Direktive 2006/115 mogu primijeniti u slučaju poput onog u glavnom postupku.

C – *Identifikacija kriterija ocjene pojma „priopćavanja javnosti" i njihovo utvrđenje u konkretnom slučaju*

41. Drugim dijelom prvog pitanja kao i trećim i četvrtim pitanjem, koje valja prema mojem mišljenju ispitati zajedno, sud koji je uputio zahtjev u biti pita Sud treba li članak 3. stavak 1. Direktive 2001/29 i članak 8. stavak 2. Direktive 2006/115 tumačiti na način da slučaj, poput onog u glavnom postupku, u kojemu voditelj centra za rehabilitaciju postavlja u poslovnim prostorijama centra televizijske uređaje na koje šalje signal, čime omogućuje prikazivanje televizijskih sadržaja svojim pacijentima, predstavlja „priopćavanje javnosti".

42. Pitanje tumačenja pojma „priopćavanja javnosti" dovelo je do važne sudske prakse.

43. Kako bi se poštovali zahtjev za ujednačenu primjenu prava Europske unije i načelo jednakosti, tekst odredbe prava Unije koji ne sadržava izravno upućivanje na pravo država članica radi određivanja njezina značenja i područja primjene, treba imati autonomno i ujednačeno tumačenje u cijeloj Europskoj uniji [17].

44. Tako je Sud, u svojoj bogatoj i ustaljenoj sudskoj praksi, pokazao da je sklon širokom tumačenju pojma „priopćavanja javnosti". Za utvrđenje postojanja radnje priopćavanja javnosti Sud je razvio četiri kriterija ocjene, i to postojanje „radnje priopćavanja" u odnosu na koju je uloga korisnika nezaobilazna, da se zaštićeno djelo priopćuje „javnosti", da je ta javnost „nova" i da to priopćavanje ima „lukrativni" karakter.

45. Najprije, pojam „priopćavanja javnosti" udružuje dva kumulativna elementa, točnije „radnju priopćavanja" nekog djela i priopćavanje tog djela određenoj „javnosti" [18]. S obzirom na kumulativni karakter tih dvaju kriterija, priopćavanje javnosti ne može postojati kada jedan od njih nije ispunjen.

16 — Vidjeti, osobito, presudu Luksan (C-277/10, EU:C:2012:65, t. 43. i navedenu sudsku praksu).

17 — Vidjeti, primjerice, presudu SGAE (C-306/05, EU:C:2006:764, t. 31. i navedenu sudsku praksu).

18 — Vidjeti osobito presudu SBS Belgium (C-325/14, EU:C:2015:764, t. 15. i navedenu sudsku praksu).

46. U odnosu na „radnju priopćavanja”, valja naglasiti nezaobilaznu ulogu korisnika koji mora postupati namjerno. Naime, radnja priopćavanja je poduzeta kada korisnik djeluje i pritom je u potpunosti svjestan posljedica svojeg postupanja te djeluje kako bi omogućio svojim klijentima pristup zaštićenom djelu [19]. U tom pogledu, Sud je pojasnio da je potrebno da djelovanje korisnika ne bude samo tehničko sredstvo za osiguranje ili poboljšanje prijema izvornog emitiranja na prostoru koji obuhvaća, nego da predstavlja radnju bez koje njegovi klijenti ne bi mogli uživati prenesena djela, sve dok se nalaze unutar navedenog prostora [20].

47. Nadalje, pojam „priopćavanja” treba shvatiti u širem smislu, na način da obuhvaća svaki prijenos zaštićenih djela neovisno o korištenim tehničkim sredstvima ili postupcima [21].

48. Također, Sud je već presudio da voditelj kafe-restorana, hotela i termalnog lječilišta vrši priopćavanje kad namjerno prenosi zaštićena djela, svjesno odašiljući signal televizijskim ili radijskim prijamnicima koji su postavljeni u njegovim poslovnim prostorijama [22].

49. Kao što je to Landgericht Köln (Regionalni sud u Kölnu) naveo u odluci kojom je upućen zahtjev, Reha Training je postavio u dvije čekaonice i prostoriji za vježbe centra za rehabilitaciju kojim upravlja televizijske uređaje na koje namjerno odašilje signal i time omogućuje svojim pacijentima pristup televizijskim emisijama.

50. Slijedom toga, sukladno gore navedenoj sudskoj praksi Suda, smatram da nije sporno da je Reha Training s punim poznavanjem posljedica svog postupanja omogućio pristup zaštićenim djelima javnosti koja se sastoji od njegovih pacijenata, te stoga ostvario „radnju priopćavanja”.

51. Kad je riječ o kriteriju priopćavanja „javnosti”, mora se kao „javnost” kvalificirati neodređen broj mogućih adresata, što podrazumijeva znatan broj osoba [23].

52. Sud je pojasnio da treba uzeti u obzir kumulativan učinak koji proizlazi iz stavljanja djelâ na raspolaganje mogućim adresatima. Stoga valja ispitati ne samo koliko je osoba koje su istodobno imale pristup istom djelu, već također i koliko je osoba koje će im imati pristup naknadno [24].

53. Također, priopćavanje se mora izvršiti prema javnosti koja nije prisutna na mjestu na kojem se priopćavanje obavlja, što isključuje radnje izravnog prikazivanja ili izvođenja zaštićenog djela [25].

54. Sud koji je uputio zahtjev izrazio je dvojbe u odnosu na mogućnost da se kao „javnost” kvalificiraju pacijenti centra za rehabilitaciju, poput onog kojim upravlja Reha Training. Te dvojbe proistječu iz presude SCF (C-135/10, EU:C:2012:140), u kojoj je Sud presudio da klijentela stomatologa, čiji je sastav u većem djelu ustaljen, predstavlja određenu skupinu potencijalnih adresata u kojoj je broj adresata koji istodobno imaju pristup istom djelu beznačajan [26].

19 — Vidjeti, primjerice, presudu OSA (C-351/12, EU:C:2014:110, t. 32. i navedenu sudsku praksu).

20 — Vidjeti osobito presudu Football Association Premier League i dr. (C-403/08 i C-429/08, EU:C:2011:631, t. 194. i 195. i navedenu sudsku praksu). Vidjeti, također, presude SCF (C-135/10, EU:C:2012:140, t. 82.) i Phonographic Performance (Irska) (C-162/10, EU:C:2-012:141, t. 31.).

21 — Vidjeti, osobito, presudu OSA (C-351/12, EU:C:2014:110, t. 25. i navedenu sudsku praksu).

22 — Vidjeti presude Football Association Premier League i dr. (C-403/08 i C-429/08, EU:C:2011:631, t. 196.), Phonographic Performance (Irska) (C-162/10, EU:C:2012:141, t. 40.) i OSA (C-351/12, EU:C:2014:110, t. 26.).

23 — Vidjeti, primjerice, presudu OSA (C-351/12, EU:C:2014:110, t. 27. i navedenu sudsku praksu).

24 — Vidjeti, primjerice, presudu OSA (C-351/12, EU:C:2014:110, t. 28. i navedenu sudsku praksu).

25 — Vidjeti osobito presude Football Association Premier League i dr. (C-403/08 i C-429/08, EU:C:2011:631, t. 200.) i Circul Globus Bucureşti (C-283/10, EU:C:2011:772, t. 36., 37. i 40.).

26 — Presuda SCF (C-135/10, EU:C:2012:140, t. 95. i 96.).

55. Smatram da restriktivan pristup koji je Sud tako zauzeo u toj presudi odstupa od njegove ustaljene sudske prakse. Zbog toga smatram da doseg presude SCF (C-135/10, EU:C:2012:140) ne treba proširivati, nego upravo suprotno, ograničiti na posebni činjenični okvir povodom kojega je donesena ta presuda. Naime, smatram da bi primjena pristupa, koji je Sud zauzeo u navedenoj presudi, na slučaj poput onog u glavnom postupku previše ograničavala prava autora i susjedna prava te bi bila suprotna visokoj razini zaštite koju je zakonodavac Unije želio i koju je sam Sud uspostavio u svojoj ustaljenoj sudskoj praksi.

56. Sukladno toj sudskoj praksi, pojam „javnosti" valja tumačiti kao suprotnost određenom broju osoba koje pripadaju „privatnoj skupini". Međutim, suprotno onome što je Sud presudio u svojoj presudi SCF (C-135/10, EU:C:2012:140), smatram da klijentela centra za rehabilitaciju kojim upravlja Reha Training, čiji se sastav stalno povećava tijekom posjeta, predstavlja neodređenu skupinu osoba, koja može, osim toga, biti potencijalno velika.

57. U tom pogledu, suprotno od onoga što proizlazi iz te presude, kako bi se ocijenilo postojanje javnosti, podsjećam da valja voditi računa ne samo o osobama koje istodobno imaju pristup istom djelu, već i o osobama koje će mu imati pristup naknadno [27].

58. Pacijenti centra za rehabilitaciju, poput onog kojim upravlja Reha Training, u kojemu pregledi traju prosječno 30 do 60 [28] minuta, izmjenjuju se još brže od klijenata hotela, klijenata kafe-restorana ili klijenata termalnog lječilišta [29]. Centar za rehabilitaciju kojim upravlja Reha Training je tako u stanju primiti istodobno i naknadno neodređeni i veliki broj pacijenata koji imaju pristup, bilo u čekaonicama ili u prostoriji za vježbu, zaštićenim djelima, tako da se ta klijentela mora smatrati „javnošću".

59. Dvama kumulativnim kriterijima dodaje se nadalje kriterij „nove javnosti".

60. Kriterij „nove javnosti" Sud je utvrdio u svojoj presudi SGAE (C-306/05, EU:C:2006:764) i nakon toga ga je potvrdio u više odluka, osobito u presudi Football Association Premier League i dr. (C-403/08 i C-429/08, EU:C:2011:631) koju je donijelo veliko vijeće.

61. Budući da, u slučaju poput onoga u glavnom postupku, valja ispitati postojanje toga kriterija „nove javnosti", smatram da nije sporno da je navedeni kriterij ispunjen.

62. Naime, kriterij „nove javnosti" zahtijeva postojanje javnosti koja je različita od one na koju se odnosi radnja redovnog priopćavanja djela [30]. U trenutku kada odobrava radiodifuzijsko emitiranje svojeg djela, autor vodi načelno računa samo o imateljima televizijskih uređaja koji, pojedinačno ili u svojem privatnom ili obiteljskom okruženju, primaju signal i prate sadržaj [31].

63. U odnosu na to pitanje, Sud je presudio da namjerno odašiljanje radiodifuzijskog djela koje je izvršeno u prostoru dostupnom javnosti, dodatnoj javnosti, kojoj imatelj televizijskog uređaja dopušta da sluša ili gleda djelo, predstavlja radnju priopćavanja zaštićenog djela novoj javnosti [32].

27 — Vidjeti točku 52. ovog mišljenja.

28 — Vidjeti točku 5. očitovanja Reha Traininga.

29 — Sud je u presudama SGAE (C-306/05, EU:C:2006:764), Football Association Premier League i dr. (C40-3/08 i C-429/08, EU:C:2011:631) i OSA (C-351/12, EU:C:2014:110) presudio da klijentela hotela, kafe-restorana i termalnog lječilišta predstavlja „javnost" (vidjeti točke 42., 199. i 32.).

30 — Vidjeti osobito presudu SGAE (C-306/05, EU:C:2006:764, t. 40.).

31 — Vidjeti osobito presudu Football Association Premier League i dr. (C40-3/08 i C-429/08, EU:C:2011:631, t. 198. i navedenu sudsku praksu).

32 — Vidjeti osobito presudu Football Association Premier League i dr. (C-403/08 i C-429/08, EU:C:2011:631, t. 198. i navedenu sudsku praksu).

64. Međutim, namjernim odašiljanjem signala televizijskim prijemnicima koje je postavio u poslovnim prostorijama centra, Reha Training je omogućio, izvan svojeg privatnog okruženja, prikazivanje zaštićenih djela svojim pacijentima koji čine dodatnu i neizravnu javnost, na koju autori nisu mislili prilikom davanja ovlaštenja za radiodifuzijsko emitiranje svojih djela i koja, bez djelovanja Reha Traininga, ne bi mogla uživati navedena djela.

65. Naposljetku, za ocjenu postojanja priopćavanja javnosti, „lukrativnost" priopćavanja može biti relevantna [33]. Međutim, ne radi se neophodnom uvjetu za utvrđenje postojanja samog priopćavanja javnosti [34].

66. Sud je pojasnio da je, kako bi priopćavanje težilo lukrativnom cilju, potrebno da javnost koja je predmetom tog priopćavanja bude, s jedne strane, ciljana od strane korisnika i da, s druge strane, bude na jedan ili drugi način prijemčiva za to priopćavanje te da se do nje ne „dopire" samo slučajno [35].

67. Međutim, poput njemačke vlade, smatram da se prijemčivost javnosti ne mora smatrati odlučujućim elementom za utvrđenje postojanja ili nepostojanja lukrativnosti difuzijskog emitiranja djela. Naime, zbog subjektivne dimenzije tog kriterija, koji se odnosi na prijemčivost javnosti, teško ga se može primijeniti u praksi [36]. Nadalje, kao što je Sud već presudio, „da bi se smatralo da postoji priopćavanje javnosti *dovoljno je* da je djelo stavljeno na raspolaganje javnosti na način da mu osobe koje je sačinjavaju *mogu* pristupiti" [37]. Stvarno i svjesno omogućavanje pristupa javnosti djelu nije stoga potrebno za utvrđenje postojanja priopćavanja javnosti.

68. Slijedom toga, smatram da na činjenice ovog slučaja ne treba primijeniti presudu SCF (C-135/10, EU:C:2012:140) u kojoj je Sud utvrdio da ne postoji lukrativnost difuzijskog emitiranja fonograma u stomatološkoj ordinaciji, s obrazloženjem da pacijenti te ordinacije mogu imati pristup tim fonogramima „slučajno i neovisno o njihovim željama" [38].

69. Suprotno tome, kako bi se provjerilo je li ispunjen uvjet lukrativnosti difuzijskog emitiranja, smatram da je presudno ispitati može li korisnik imati kakvu korist od takvog emitiranja.

70. U tom pogledu, nema nikakve dvojbe da je postavljajući televizore u čekaonicama i prostoriji za vježbe, prostorijama u kojima se najviše zadržavaju pacijenti, Reha Training namjerno ciljao na njih kako bi im omogućio gledanje televizijskih sadržaja, bilo dok čekaju pregled bilo tijekom njihove rehabilitacije.

71. Naše je mišljenje da je kriterij lukrativnosti ispunjen u ovom slučaju. Naime, smisao je emitiranja televizijskog sadržaja putem televizijskih prijamnika, koji su postavljeni u čekaonicama ili u prostoriji za vježbe, ponuditi zabavu pacijentima centra i, osobito, skratiti vrijeme čekanja ili vrijeme rehabilitacije. Riječ je o dodatnoj usluzi koja doista nema medicinsku funkciju, ali koja utječe na položaj i atraktivnost centra, koja mu stoga pribavlja tržišnu prednost.

33 — Vidjeti osobito presudu Football Association Premier League i dr. (C40-3/08 i C-429/08, EU:C:2011:631, t. 204. i navedenu sudsku praksu).

34 — Vidjeti osobito presudu ITV Broadcasting i dr. (C-607/11, EU:C:2013:147, t. 42. i navedenu sudsku praksu).

35 — Vidjeti osobito presudu SCF (C-135/10, EU:C:2012:140, t. 91. i Phonographic Performance (Irska) (C-162/10, EU:C:2012:141, t. 37.)

36 — Vidjeti posebno točke 50. i 56. očitovanja njemačke vlade.

37 — Vidjeti presudu SGAE (C-306/05, EU:C:2006:764, t. 43.). Moje isticanje. Vidjeti također u tom smislu presudu Padawan (C-467/08, EU:C:2010:620, t. 58.).

38 — Presuda SCE (C-135/10, EU:C:2012:140, t. 98.)

72. Imajući u vidu ranije navedeno, smatram da slijedom toga slučaj poput onoga u glavnom postupku, u kojemu voditelj centra za rehabilitaciju postavlja u poslovnim prostorijama centra televizijske uređaje na koje šalje signal, čime omogućuje prikazivanje televizijskih sadržaja svojim pacijentima, predstavlja „priopćavanje javnosti" u smislu članka 3. stavka 1. Direktive 2001/29 i u smislu članka 8. stavka 2. Direktive 2006/115.

IV – Zaključak

73. S obzirom na iznesena razmatranja, predlažem Sudu da na prethodna pitanja koja je postavio Landgericht Köln (Regionalni sud u Kölnu) odgovori na sljedeći način:

1. Pojam „priopćavanja javnosti" treba tumačiti na temelju istih kriterija, bez obzira na to odnosi li se on na članak 3. stavak 1. Direktive 20001/29/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 22. svibnja 2001. o usklađivanju određenih aspekata autorskog i srodnih prava u informacijskom društvu ili na članak 8. stavak 2. Direktive 2006/115/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 12. prosinca 2006. o pravu iznajmljivanja i pravu posudbe i određenim pravima srodnima autorskom pravu u području intelektualnog vlasništva.

2. Na slučaj poput onog u glavnom postupku mogu se primijeniti oba, i članak 3. stavak 1. Direktive 2001/29 i članak 8. stavak 2. Direktive 2006/115.

3. Članak 3. stavak 1. Direktive 2001/29 i članak 8. stavak 2. Direktive 2006/115 moraju se tumačiti na način da slučaj, poput onog u glavnom postupku, u kojemu voditelj centra za rehabilitaciju postavlja u poslovnim prostorijama centra televizijske uređaje na koje šalje signal, čime omogućuje prikazivanje televizijskih sadržaja svojim pacijentima, predstavlja „priopćavanje javnosti".